JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2023. május 4.[1]

C-88/22. P. sz. ügy

QB
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés – Közszolgálat – A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja – Külföldi munkavégzési támogatás – A »főfoglalkozásként végzett tevékenység« fogalma – Az »egy másik állam részére végzett tevékenység« fogalma”

I. Bevezetés

1. Az Európai Unió alkalmazottainak gyakran el kell hagyniuk a származásuk szerinti tagállamot, és az alkalmazási helyük szerinti tagállamban kell letelepedniük annak érdekében, hogy az Európai Unió alkalmazásába állhassanak. Az uniós jogalkotó az ezzel kapcsolatos hátrányok ellentételezése és az uniós tagállamok polgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon történő felvétel lehetővé tétele érdekében megalkotta a külföldi munkavégzési támogatást az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat)[2] 69. cikkében. E támogatás feltételeit a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja szabályozza. Az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 20. cikkének a személyzeti szabályzat 69. cikkével összefüggésben értelmezett (2) bekezdése értelmében e rendelkezéseket analógia útján az ideiglenes alkalmazottakra is alkalmazni kell.

2. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a külföldi munkavégzési támogatást az olyan alkalmazottak részére kell folyósítani, akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található (a továbbiakban: alkalmazási hely szerinti állam) (első franciabekezdés), és akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban (a továbbiakban: referencia-időszak) nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet az alkalmazási hely szerinti állam európai területén (a második franciabekezdés első mondata). E tekintetben nem kell azonban figyelembe venni az egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket (a második franciabekezdés második mondata). Főszabály szerint tehát az alkalmazási hely szerinti államban a referencia-időszakban fennálló lakóhely vagy

[1] Eredeti nyelv: német.

[2] Az Európai Gazdasági Közösség és az Európai Atomenergia-közösség tisztviselőinek személyzeti szabályzatáról és egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről szóló 31. EGK és 11. Euratom rendelet (HL 1962. P 045., 1385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 5. o.).

főfoglalkozásként végzett tevékenység a külföldi munkavégzési támogatás elvesztését eredményezi. Nem ez a helyzet azonban akkor, ha az alkalmazott egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységet a referencia-időszakban. Ez a tevékenység tehát „semlegesíti" az alkalmazási hely szerinti államban fennálló lakóhelyet vagy főfoglalkozásként végzett tevékenységet, és eredményeként fennmarad az alkalmazott külföldi munkavégzési támogatás folyósítására való jogosultsága. A továbbiakban ezért többek között „semlegesítési szabályként" hivatkozom a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének második mondatára.

3. Mi a helyzet azonban az olyan alkalmazott esetében, aki az ötéves referencia-időszakban lengyel bíróként a Krajowa Szkola Sadownictwa i Prokuraturyhoz (nemzeti bírói és ügyészi iskola, Lengyelország; a továbbiakban: KSSiP) volt kirendelve, ezzel egyidejűleg azonban az Európai Igazságügyi Képzési Hálózat (a továbbiakban: EJTN) – a belga jog szerint létrejött és Brüsszelben, az alkalmazott későbbi alkalmazási helyén, székhellyel rendelkező nemzetközi közhasznú egyesület – főtitkári tisztségét is betöltötte? Ilyen esetben hol folytatta az alkalmazott főfoglalkozásként végzett tevékenységét a releváns referencia-időszakban? És amennyiben ez a tevékenységi hely Belgiumban van, úgy e tevékenység egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységnek minősül-e azzal a következménnyel, hogy az alkalmazott javára alkalmazandó a semlegesítési szabály?

4. Ezek azok a kérdések, amelyekre a Bíróságnak választ kell adnia a fellebbező által a Törvényszék 2021. december 8-i ítéletével [3] (a továbbiakban: megtámadott ítélet) szemben benyújtott jelen fellebbezés keretében.

II. Jogi keret

5. A jelen ügy jogi keretét a személyzeti szabályzat adja.

6. A személyzeti szabályzat 69. cikkének első mondata a következőket mondja ki:

„A külföldi munkavégzési támogatás azon alapilletmény, háztartási támogatás és eltartott gyermek után nyújtott támogatás összegének 16%-ával egyenlő, amelyre a tisztviselő jogosult."

7. Az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 20. cikkének (2) bekezdése értelmében a személyzeti szabályzatnak a külföldi munkavégzési támogatásra vonatkozó 69. cikkét analógia útján az ideiglenes alkalmazottakra is alkalmazni kell.

8. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen szól:

„(1) A háztartási támogatással és az eltartott gyermek után nyújtott támogatással növelt alapilletmény 16%-ának megfelelő külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani:

a) az olyan tisztviselők részére:

– akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található, és

[3] QB kontra Bizottság ítélet (T-71/21, nem tették közzé, EU:T:2021:868).

– akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén. E rendelkezés alkalmazásában egy másik állam, vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket nem kell figyelembe venni;

b) az olyan tisztviselők részére, akik azon állam állampolgárai vagy volt állampolgárai, amelynek területén alkalmazzák őket, de akiknek a szolgálatba lépésük napjával záródó 10 éves időtartam alatt lakóhelyük, valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok ellátásától eltérő okból az adott állam európai területén kívül volt.

[…]

(2) Az a tisztviselő, aki nem állampolgára és soha nem volt állampolgára annak az államnak, amelynek területén alkalmazzák, és aki nem felel meg az (1) bekezdésben megállapított feltételeknek, a külföldi munkavégzési támogatás egynegyedével egyenlő külföldi tartózkodási támogatásra jogosult.”

III. A jogvita előzményei és a megtámadott ítélet

9. A jelen jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 3–13. pontja ismerteti, és azok a következőképpen foglalhatók össze:

10. A lengyel állampolgárságú fellebbező 2005-től bírói tisztséget töltött be egy lengyelországi regionális bíróságon.

11. 2009 márciusától a fellebbezőt a lengyel igazságügyi minisztérium határozata nyomán a KSSiP-hez rendelték ki. Ez utóbbi a lengyel állam központi szervezete, amelynek célja a lengyelországi rendes bíróságok és ügyészség tagjai képzésének biztosítása.

12. 2013 decemberében a lengyel igazságügyi minisztérium és az EJTN megállapodást kötött egymással, amelyben a fellebbezőt az EJTN főtitkári feladatainak ellátásával bízták meg. Az EJTN egy belga jog szerint létrejött nemzetközi közhasznú egyesület, amely nem rendelkezik jogi személyiséggel, székhelye pedig Brüsszelben van. Célja, hogy európai léptékű továbbképzési programokat dolgozzon ki a tagjai és a bíróságok személyi állománya számára. Az EJTN tagjai a bírák és ügyészek továbbképzéséért felelős vagy az uniós szintű igazságügyi továbbképzésben részt vevő tagállami intézmények lehetnek.

13. A tevékenység folytatásának helyét illetően az említett megállapodás azt írta elő, hogy a fellebbezőnek nemcsak a KSSiP lengyelországi székhelyén kell jelen lennie, hanem az EJTN brüsszeli helyiségeiben is, valamint minden más olyan helyen, ahol az EJTN tevékenységet folytat, vagy ahol a fellebbező jelenléte az európai hálózat érdekében áll.

14. 2014. január 1-jétől 2019. december 31-ig a fellebbező ezenkívül a KSSiP nemzetközi együttműködési központjának vezető szakértőjeként is tevékenykedett. Azzal volt megbízva, hogy biztosítsa a megfelelő együttműködést és a KSSiP EJTN-hez történő csatlakozásából eredő tevékenységek végrehajtását.

15. A fellebbező 2014. január 1-jétől 2019. június 30-ig Brüsszelben élt a családjával. Az EJTN-nél betöltött megbízatásának 2019. júniusi lejártát követően a fellebbező és családja visszatért Lengyelországba.

16. A fellebbező 2020. január 1-jén ideiglenes alkalmazottként lépett az Európai Bizottság szolgálatába.

17. 2020. április 6-i határozatával (a továbbiakban: vitatott határozat) a Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatal (PMO) a Bizottság szolgálatába lépést követően a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (2) bekezdése alapján megállapította a fellebbező külföldi tartózkodási támogatásra való jogosultságát, külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságát azonban nem.

18. 2020. június 16-án a fellebbező egyeztetést kért közte és a PMO között a külföldi munkavégzési támogatás ügyében, amely kérésnek a PMO nem kívánt eleget tenni.

19. 2020. július 3-án a fellebbező a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a vitatott határozat ellen.

20. 2020. november 3-i határozatával a Bizottság munkaszerződések megkötésére jogosult hatósága elutasította ezt a panaszt.

21. A Törvényszék Hivatalához 2021. február 2-án benyújtott keresetlevéllel a fellebbező keresetet terjesztett elő az EUMSZ 270. cikk alapján. Azt kérte, hogy a Törvényszék semmisítse meg a vitatott határozatot és a panaszát elutasító határozatot annyiban, amennyiben a Bizottság megtagadta a külföldi munkavégzési támogatás részére történő folyósítását.

22. A megtámadott ítélettel a Törvényszék elutasította a keresetet, és a fellebbezőt kötelezte a költségek viselésére.

23. Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első jogalapot a Törvényszék mint megalapozatlant elutasította, mivel a vitatott határozat indokolásának hiányát orvosolta a panaszt elutasító határozat megfelelő indokolása.

24. A Törvényszék a fellebbezőnek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított második jogalapját is megalapozatlannak ítélte. A Törvényszék e tekintetben – mint már korábban a Bizottság is a vitatott határozatban – azt az álláspontot képviselte, hogy a fellebbező által főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatásának helye a referencia-időszakban Brüsszelben volt, és a fellebbező által végzett tevékenység nem egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységnek minősült.

25. A Törvényszék végül a fellebbezőnek a Bizottság által elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított harmadik jogalapját is mint megalapozatlant elutasította. Indokolásul kifejtette, hogy a Bizottság helyesen alkalmazta a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját, és e tekintetben mérlegelési mozgástérrel sem rendelkezett.

IV. A fellebbezési eljárás és a felek kérelmei

26. A Bíróság Hivatalához 2022. február 8-án érkezett fellebbezés útján a fellebbező jogorvoslattal élt a megtámadott ítélettel szemben.

27. A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és semmisítse meg a Bizottság 2020. április 6-i és 2020. november 3-i határozatait, másodlagosan pedig utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé;

– a Bizottságot kötelezze a saját költségeinek és a fellebbező részéről az első- és másodfokú eljárásban felmerült költségek viselésére.

28. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság

– utasítsa el a fellebbezést;

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

29. A felek írásban fejtették ki álláspontjukat. A Bíróság nem tartott tárgyalást, mivel úgy ítélte meg, hogy az írásbeli szakasz alapján nincs szüksége további információra.

V. Értékelés

30. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a külföldi munkavégzési támogatást az olyan uniós alkalmazottak részére kell folyósítani, akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai az alkalmazási helyük szerinti államnak, és akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén, vagy akiknek javára alkalmazni kell a semlegesítési szabályt.

31. A PMO a fellebbező Bizottság szolgálatába lépését követően megállapította a fellebbező külföldi tartózkodási támogatásra való jogosultságát, külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságát azonban nem, mivel úgy vélte, hogy nem teljesülnek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételek. A munkaszerződések megkötésére jogosult hatóság elutasította a fellebbező által ez ellen benyújtott panaszt.

32. A fellebbező e határozatokat sikertelenül támadta meg a Törvényszék előtt, és most az első fokon előterjesztett érvelésének Törvényszék általi elutasítását támadja meg.

33. Egyetlen jogalapjával, amely lényegében a Törvényszék előtt hivatkozott második jogalapnak felel meg, a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdését. Ez a jogalap két részből áll.

34. A fellebbező egyrészt arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen határozta meg főfoglalkozásként végzett tevékenysége folytatásának helyét, mivel ez a hely ténylegesen Lengyelországban, nem pedig Belgiumban volt.

35. A Törvényszék másrészt tévesen határozta meg az „egy másik állam részére végzett tevékenységgel” szemben támasztandó feltételeket, és figyelmen kívül hagyta a fellebbező lengyel állam részére végzett tevékenységét és bírói jogállását.

36. Nem képezi viszont a jogvita tárgyát az a kérdés, és ezért nem kell dönteni abban, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének második mondata értelmében vett „nemzetközi szervezetnek” minősül-e az EJTN.[4]

37. A következőkben első lépésként bemutatom, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a fellebbező a referencia-időszakban Belgiumban folytatta főfoglalkozásként végzett tevékenységét (A. pont). A fellebbező ezért csak akkor lehet jogosult a külföldi munkavégzési támogatásra a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján, ha Belgiumban folytatott tevékenysége egy másik állam részére végzett tevékenységnek minősül, mert ebben az esetben alkalmazandó javára a semlegesítési szabály. Ezt második lépésként (B. pont) vizsgálom meg.

A. Főfoglalkozásként végzett tevékenység

38. A fellebbező úgy véli, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a referencia-időszakban az EJTN részére végzett munkája miatt Brüsszelben folytatta főfoglalkozásként végzett tevékenységét.

39. A Törvényszék által a megtámadott ítélet 62–74. pontjában kifejtettek szerint a fellebbező az EJTN főtitkáraként számos olyan igazgatási és reprezentációs feladatot látott el, amelyek munkaidejének nagy részét kitöltötték, és amelyek nemcsak Lengyelországban, hanem többek között az EJTN brüsszeli és más helyeken lévő irodáiban is megkövetelték jelenlétét. Ez az EJTN által végül fizetett illetmény összegében is tükröződik. Az EJTN ezenfelül szolgálati lakást is a fellebbező rendelkezésére bocsátott Brüsszelben. E körülményekből következik, hogy az EJTN részére végzett munka nem csupán kiegészítő, illetve alárendelt tevékenység vagy egy másik szervezet részére végzett tevékenység volt. A fellebbező nem szolgáltatott bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a referencia-időszakban milyen feladatokat vagy tevékenységeket végzett a KSSiP részére. A fellebbező ennélfogva Brüsszelben folytatta az EJTN részére főfoglalkozásként végzett tevékenységét.

40. Ezt az sem kérdőjelezi meg, hogy brüsszeli feladatai keretében a fellebbező főként külföldiekkel érintkezett, és számos szolgálati utat tett Európában, hogy állítása szerint Belgium egyik hivatalos nyelvét sem beszéli folyékonyan, vagy hogy felesége fenntartotta egy lengyel bírósággal fennálló munkaszerződését. E körülményekből nem következik ugyanis, hogy a fellebbező az EJTN részére végzett feladatai szempontjából releváns tevékenységektől eltérő tevékenységeket folytatott volna.

[4] E tekintetben utalni kell például az Elsőfokú Bíróság 1993. március 30-i Vardakas kontra Bizottság ítéletére (T-4/92, EU:T:1993:29), amelyben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Comité européen de normalisation – egy belga jog szerint létrejött nemzetközi közhasznú egyesület – a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének második mondata értelmében vett „nemzetközi szervezetnek” minősül.

41. Az a körülmény, hogy a fellebbező a referencia-időszakban megtartotta lengyel bírói jogállását, szintén nem jelenti azt, hogy főfoglalkozásként végzett tevékenységét Lengyelországban folytatta volna. Ez a jogállás nem összeegyeztethetetlen az EJTN-nel kapcsolatban ráruházott kötelezettségekkel. A fellebbező ezenfelül az EJTN főtitkáraként az EJTN irányítóbizottságának ellenőrzése alatt állt.

42. A fellebbező szerint ez a következtetés téves jogalkalmazáson alapul. Az EJTN részére végzett feladatokat a KSSiP megbízásából látta el. Az EJTN ezenfelül csupán nemzeti intézmények szubszidiárius jellegű csoportosulása. Az EJTN és annak főtitkára között jogi kapcsolat sem áll fenn. Sokkal inkább azt kell figyelembe venni, hogy az EJTN részére végzett tevékenységének ideje alatt továbbra is megtartotta nemzeti bírói jogállását, valamint a lengyel állam alkalmazásában és a KSSiP felügyelete alatt állt. Végül a bíróságok függetlenségének és pártatlanságának elve kizárja annak feltételezését, hogy a fellebbező az EJTN részére folytatta főfoglalkozásként végzett tevékenységét.

43. A következőkben először is kifejtem, hogy miként kell meghatározni a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatásának helyét (1. pont). Ez alapján aztán bemutatom, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a fellebbező a referencia-időszakban Brüsszelben folytatta főfoglalkozásként végzett tevékenységét (2. pont).

1. A főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatása helyének meghatározására szolgáló szempontok

44. A Bíróság még nem foglalkozott kifejezetten azzal a kérdéssel, hogy miként kell meghatározni a főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatásának helyét, és hogy milyen szempontok alapján minősíthető valamely tevékenység a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett főfoglalkozásként végzett tevékenységnek.

45. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem szövegkörnyezetét és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi.[5] Ennek során figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy az uniós jogi rendelkezéseket több nyelven szövegezik meg, és a különböző nyelvi változatok egyaránt hitelesek, így azok közül egyik sem élvezhet elsőbbséget, és a különböző nyelvi változatok összehasonlítása válhat szükségessé.[6]

46. A rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy a tevékenységet *főfoglalkozásként* kell folytatni a későbbi alkalmazási helye szerinti államban. Egy csupán kiegészítő vagy melléktevékenység nem elegendő. Ha az alkalmazott a szolgálatba lépés időpontját megelőző releváns referencia-időszakban több tevékenységet folytatott, meg kell határozni, hogy e tevékenységek melyike volt, illetve melyike jelenleg is a főfoglalkozásként végzett tevékenysége. Ez csak egyetlen tevékenység lehet. Annak meghatározása szempontjából, hogy több folytatott tevékenység közül

[5] 2012. június 14-i Banco Español de Crédito ítélet (C-618/10, EU:C:2012:349, 61. pont); 2016. január 14-i Vodafone ítélet (C-395/14, EU:C:2016:9, 40. pont); 2018. január 25-i Bizottság kontra Cseh Köztársaság ítélet (C-314/16, EU:C:2018:42, 47. pont); 2022. március 15-i Autorité des marchés financiers ítélet (C-302/20, EU:C:2022:190, 63. pont); 2023. január 12-i Österreichische Post (Személyes adatok címzettjeire vonatkozó információk) ítélet (C-154/21, EU:C:2023:3, 29. pont).

[6] Lásd ebben az értelemben: 2021. január 26-i Hessischer Rundfunk ítélet (C-422/19 és C-423/19, EU:C:2021:63, 65. pont); 2023. január 17 -i Spanyolország kontra Bizottság ítélet (C-632/20 P, EU:C:2023:28, 40–42. pont).

melyik a főfoglalkozásként végzett tevékenység, elsősorban a tevékenységre fordított munkaidő szempontja releváns. Egyéb szempontok, mint például a tevékenységi kör és az illetmény összege, e tekintetben valószínűsítő körülményként vehetők figyelembe.[7]

47. A szöveg szerint jelentőséggel bír továbbá, hogy e tevékenység *folytatására* az alkalmazási hely szerinti állam európai területén kerüljön sor.

48. Ezt megerősíti a külföldi munkavégzési támogatás értelme és célja. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint „a külföldi munkavégzési támogatás nyújtásának célja azon különös költségek és hátrányok ellentételezése, amelyek abból származnak, hogy a[z alkalmazottak] az uniós intézménynél történő munkába lépésük miatt kötelesek a lakóhelyüket a lakóhelyük szerint országból az alkalmazási helyük szerinti országba áthelyezni, és egy új környezetbe beilleszkedni. A külföldi munkavégzés fogalma a[z alkalmazott] személyes helyzetétől is függ, tudniillik az új környezetébe való beilleszkedésének mértékétől, amely például […] egy korábban főfoglalkozás-szerűen gyakorolt tevékenységből következik. A külföldi munkavégzési támogatás nyújtásának célja ily módon az alkalmazási hely szerinti ország társadalmába teljes mértékben beilleszkedett és az oda még nem teljesen beilleszkedett [alkalmazottak] között felmerülő egyenlőtlenségek kiegyenlítése”.[8]

49. A külföldi munkavégzési támogatás megtagadását indokolttá tevő, már a szolgálatba lépést megelőzően megtörtént „külföldre költözés”[9] – azaz az alkalmazottnak az alkalmazási helye szerinti államba való beilleszkedése – következésképpen egy főfoglalkozásként végzett tevékenységnek ezen államban történő folytatásából eredhet. Ebben az esetben nem új az alkalmazott számára az a környezet, amelyben mozog.[10] A beilleszkedés azonban jellemzően csak akkor megfelelő mértékű, ha nem csupán kiegészítő vagy melléktevékenységről, hanem az elsődlegesen folytatott tevékenységről van szó. Ezen elsődlegesen folytatott tevékenység meghatározásának releváns szempontja többek között a tevékenységre fordított munkaidő és az annak megfelelő bérszint.[11]

50. Egy személy adott helyen való beilleszkedése közvetlenül e személy tényleges élet- és munkakörülményeitől függ. A munkakörülmények jogi kerete és az érintett személy munkajogi jogállása csak közvetett hatással van erre. A külföldi munkavégzési támogatás fent ismertetett céljára tekintettel ezért észszerűnek tűnik számomra a főfoglalkozásként végzett tevékenység

[7] Egyes esetekben elképzelhető, hogy nem határozható meg az alkalmazott főfoglalkozásként végzett tevékenysége, mert több tevékenységet is folytat ugyanolyan időbeli terjedelemben. Ezen esetekben e tevékenységek egyikének a referencia-időszak alatt a későbbi alkalmazási hely szerinti államban történő folytatása nem zárja ki a külföldi munkavégzési támogatás folyósítását.

[8] 2008. január 24-i Adam kontra Bizottság ítélet (C-211/06 P, EU:C:2008:34, 38. és 39. pont); 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 35. és 36. pont); 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet (C-7/06 P, EU:C:2007:724, 43. és 44. pont); 2007. november 29-i Salazar Brier kontra Bizottság ítélet (C-9/06 P, EU:C:2007:726, 41. és 42. pont); 2007. november 29-i Herrero Romeu kontra Bizottság ítélet (C-8/06 P, EU:C:2007:725, 37. és 38. pont); 2007. november 29-i De Bustamante Tello kontra Tanács ítélet (C-10/06 P, EU:C:2007:727, 33. és 34. pont); 2021. március 25-i Alvarez y Bejarano és társai kontra Bizottság ítélet (C-517/19 P és C-518/19 P, EU:C:2021:240, 69. pont); lásd még: 1994. szeptember 15-i Magdalena Fernández kontra Bizottság ítélet (C-452/93 P, EU:C:1994:332, 20. pont); 2022. szeptember 15-i Brown kontra Bizottság és Tanács ítélet (C-675/20 P, EU:C:2022:686, 46. pont).

[9] Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Hosman-Chevalier ügyre vonatkozó indítványa (C-424/05 P, EU:C:2007:169, 44. pont 23. lábjegyzet).

[10] Lásd: a Törvényszék 2019. február 28-i Pozza kontra Parlament ítélete (T-216/18, nem tették közzé, EU:T:2019:118, 39. pont).

[11] Lásd ebben az értelemben: az Elsőfokú Bíróság 2005. június 30-i Olesen kontra Bizottság ítélete (T-190/03, EU:T:2005:264, 34. pont); a Törvényszék 2019. február 28-i Pozza kontra Parlament ítélete (T-216/18, nem tették közzé, EU:T:2019:118, 50. pont).

folytatása helyének ténybeli elemek alapján történő meghatározása. E szempontból különösen az bír jelentőséggel, hogy az adott személy hol végezte *ténylegesen* munkáját az általa aláírt szerződés teljesítése során.[12]

2. Brüsszel mint a főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatásának helye

51. Mivel a fellebbező nem hivatkozott a tények Törvényszék általi elferdítésére, a megtámadott ítéletben tett megállapítások kötik a Bíróságot. A Törvényszék a megtámadott ítélet 6., 8. és 64–66. pontjában megállapította, hogy a fellebbezőt a lengyel igazságügyi miniszter és az EJTN között létrejött megállapodás nyomán nevezték ki az EJTN főtitkárává. Ennek következtében a fellebbező a munkaidejének nagy részét az EJTN brüsszeli székhelyén töltötte. E célból az EJTN szolgálati lakást bocsátott rendelkezésére Brüsszelben, amelyben a referencia-időszak alatt a családjával élt. Igaz ugyan, hogy – amint az a megtámadott ítélet 42–44. pontjából kitűnik – a fellebbező az EJTN részére végzett tevékenysége során is közvetlenül a lengyel regionális bíróságtól kapta az illetményét. Ezt azonban az EJTN végül egy jelentős maximális összeg erejéig megtérítette Lengyelországnak. Ez az összeg egy főtitkár tevékenységi körére tekintettel megfelel egy főfoglalkozásként végzett tevékenység díjazásának.

52. A Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbező elsősorban az EJTN brüsszeli székhelyén végezte tevékenységét az EJTN részére. A fellebbező fellebbezésében nem vitatta ezt a megállapítást.

53. Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 67. pontjában megállapította, ezt nem vonja kétségbe az, hogy brüsszeli feladatai keretében a fellebbező főként külföldiekkel érintkezett, és hogy állítása szerint Belgium egyik hivatalos nyelvét sem beszéli folyékonyan. E szempontok ténylegesen hatással lehetnek ugyan a fellebbező brüsszeli beilleszkedésére, nincsenek azonban hatással tevékenysége folytatásának helyére. Azok figyelmen kívül hagyása nem ellentétes ezenkívül sem a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának célkitűzésével, sem annak szövegkörnyezetével. A főfoglalkozásként végzett tevékenység alapulvétele ugyanis többek között egy egyszerű és objektív feltétel meghatározására szolgál azon alkalmazottak helyzetének megragadása érdekében, akik valamely tevékenységnek az Unió szolgálatában történő megkezdése miatt új környezetbe kénytelenek beilleszkedni.[13] Ez a jogbiztonság követelményének való megfelelést szolgálja.

54. Azt a következtetést, hogy a fellebbező elsősorban Brüsszelben végezte tevékenységét az EJTN részére, az általa Európában teljesített számos kiküldetés sem kérdőjelezi meg. Igaz ugyan, hogy ha egy tevékenységet éppen az utazás és a különböző helyeken történő tevékenység végzése jellemez, nem tűnik kizártnak, hogy egyes esetekben nem létezik olyan állandó hely, ahol a főfoglalkozásként végzett tevékenységet folytatják. A jelen ügyben azonban semmi nem utal erre, különösen mivel a megtámadott ítélet 66. pontjában foglalt megállapítások szerint a fellebbező a referencia-időszak egészében az EJTN által rendelkezésére bocsátott brüsszeli szolgálati lakásban élt a családjával.

[12] Lásd ebben az értelemben: a Törvényszék 2020. november 25-i UI kontra Bizottság ítélete (T-362/19, nem tették közzé, EU:T:2020:562, 53. pont); hasonlóképpen: az Elsőfokú Bíróság 2004. december 13-i E kontra Bizottság ítélete (T-251/02, EU:T:2004:357, 57. és 72. pont).

[13] 1988. május 31-i Nuñez kontra Bizottság ítélet (211/87, EU:C:1988:275, 10. pont); az Elsőfokú Bíróság 1992. április 8-i Costacurta Gelabert kontra Bizottság ítélete (T-18/91, EU:T:1992:56, 41. pont); az Elsőfokú Bíróság 2000. április 13-i Reichert kontra Parlament ítélete (T-18/98, EU:T:2000:113, 25. pont); az Elsőfokú Bíróság 2001. május 3-i Liaskou kontra Tanács ítélete (T-60/00, EU:T:2001:129, 52. pont); az Elsőfokú Bíróság 2005. június 30-i Olesen kontra Bizottság ítélete (T-190/03, EU:T:2005:264, 61. pont); a Törvényszék 2020. november 25-i UI kontra Bizottság ítélete (T-362/19, nem tették közzé, EU:T:2020:562, 37. pont).

55. Végül az sem bír jelentőséggel, hogy a fellebbező felesége ebben az időszakban fenntartotta egy lengyel bírósággal fennálló munkaszerződését. A fellebbező által főfoglalkozásként végzett tevékenység helyének meghatározása szempontjából ugyanis kizárólag a fellebbező személyében rejlő és szakmai jellegű körülmények számítanak. Egy hozzátartozójának – például a feleségének – a munkaviszonya e szempontból nem bír jelentőséggel. [14]

56. A Törvényszéknek a jelen indítvány 51. pontjában említett megállapításaiból kitűnik továbbá, hogy a fellebbezőnek az EJTN részére végzett tevékenysége nem csupán kiegészítő vagy melléktevékenység volt, hanem a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett főfoglalkozásként végzett tevékenységét jelentette.

57. Amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 65. és 66. pontjában téves jogalkalmazástól mentesen megállapította, az EJTN főtitkára által ellátandó feladatok sokaságából, valamint az ennek megfelelő illetményszintből az következik, hogy a főtitkári feladatot főfoglalkozásként végzett tevékenységnek, nem pedig csupán mellékfoglalkozásként vagy kiegészítő jelleggel végzett tevékenységnek kell tekinteni. Ebből *a contrario* az a következtetés vonható le, hogy a fellebbezőnek a KSSiP vezető szakértőjeként Lengyelországban végzett tevékenysége csupán mellékfoglalkozásként végzett tevékenység volt, és ezért nem bírt jelentőséggel a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazása szempontjából.

58. A fellebbező álláspontjától eltérően a főfoglalkozásként végzett tevékenység helyének meghatározása szempontjából nem bír jelentőséggel, hogy a tevékenységet elsődlegesen melyik szervezet részére végezték. Amint az a fenti 48–50. pontban megállapítást nyert, a külföldi munkavégzési támogatás célja a főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatása helyének ténybeli elemek alapján történő meghatározását követeli meg. A munkavégzés helye a döntő.

59. Az, hogy a fellebbező a KSSiP és így végső soron a lengyel állam megbízásából végezte-e feladatait az EJTN részére, nem releváns tehát a tevékenység helyének meghatározása szempontjából, hanem legfeljebb azon kérdés szempontjából bír jelentőséggel, hogy a fellebbező egy másik állam részére végzett-e tevékenységet. Másként fogalmazva, a fellebbező által főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatásának referenciaidőszak során fennálló helye még akkor is Brüsszelben van, ha elfogadjuk a fellebbező azon érvelését, hogy a rábízott feladatokat elsősorban a KSSiP részére végezte, és csak másodsorban az EJTN részére. A fellebbező fenti 42. pontban összefoglalt érvei ezért nem bírnak jelentőséggel a fellebbező által főfoglalkozásként végzett tevékenység helyének meghatározása szempontjából.

3. Közbenső következtetés

60. A fentiek összességéből következik, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a fellebbező által főfoglalkozásként végzett tevékenység helye a referencia-időszakban Brüsszelben volt.

B. Egy másik állam részére végzett tevékenység

61. A fellebbező úgy véli továbbá, hogy a Törvényszék tévesen határozta meg az „egy másik állam részére végzett tevékenységgel” szemben támasztandó feltételeket. A Törvényszék ezenkívül figyelmen kívül hagyta a lengyel állam részére végzett tevékenységét és bírói jogállását.

[14] Lásd: 2021. július 6-i Karpeta-Kovalyova kontra Bizottság végzés (C-717/20 P, nem tették közzé, EU:C:2021:542, 11. és 12. pont).

62. A megtámadott ítélet 78–83. pontjában foglalt megállapítások szerint a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „állam” fogalma csak az államra mint jogi személyre és a nemzetközi jog egységes alanyára, valamint kormányzati szerveire vonatkozik. Az olyan belga jog szerint létrejött nemzetközi közhasznú egyesület, mint az EJTN részére végzett tevékenység nem tartozik e fogalom körébe. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja nem vonatkozik tehát a fellebbező által az EJTN részére végzett munkára.

63. A fellebbező szerint az ítélkezési gyakorlat nem támasztja alá a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának ilyen megszorító értelmezését. Ezenkívül figyelembe kell venni, hogy az igazságszolgáltatás tagjai a hatalmi ágak szétválasztásának elve miatt nem vehetnek részt egy állam állandó képviseletében. A Törvényszék az általa elvégzett értelmezés útján kizárta, hogy az igazságszolgáltatás tagjai részesülhessenek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének második mondata szerinti kivétel nyújtotta előnyökből. Az „egy másik állam részére végzett tevékenység” fogalmát ezért úgy kell értelmezni, hogy az egy másik állam részére végzett tevékenységből származó valamennyi körülményt magában foglal, anélkül, hogy e tevékenység az ezen állam hivatalos képviseletével kapcsolatos tevékenységre korlátozódna.

64. A Törvényszék ezenfelül figyelmen kívül hagyta a fellebbező lengyel állam részére végzett tevékenységét és bírói jogállását annak megállapításával, hogy az EJTN részére végzett tevékenység nem tartozik az „egy másik állam részére végzett tevékenység” fogalmának körébe. Az EJTN főtitkári feladatainak és kötelezettségeinek teljesítésével a fellebbező egyúttal a KSSiP által ráruházott feladatokat látta el.

65. A következőkben először is bemutatom, hogy milyen követelményeket kell támasztani az „egy másik állam részére végzett tevékenység” feltételével szemben (1. pont). Ezzel összefüggésben pontosítom különösen, hogy ehhez e másik államnak az alkalmazási hely szerinti államban található *valamely szervezetén belül* végzett tevékenységre van szükség. Ezt követően kifejtem, hogy a fellebbező a referencia-időszakban nem egy másik állam részére végzett tevékenységet (2. pont).

1. Az „egy másik állam részére végzett tevékenység” feltételével szemben támasztandó követelmények

a) A szabályozás szövege, valamint értelme és célja

66. Amint azt Bot főtanácsnok részletesen kifejtette, az „állam” fogalmát lehet kiterjesztően vagy megszorítóan értelmezni annak megfelelően, hogy milyen összefüggésben szerepel.[15] E fogalom ezért annak önálló értelmezése céljából nem választható el azon szövegrésztől, amelynek a részét képezi; az „egy másik állam részére végzett tevékenység” fogalmát sokkal inkább a maga egészében kell vizsgálni, és a keretét adó szabályozás rendszerét és céljait figyelembe véve kell értelmezni.[16]

[15] Bot főtanácsnok Salvador García kontra Bizottság ügyre (C-7/06 P), Herrero Romeu kontra Bizottság ügyre (C-8/06 P), Salazar Brier kontra Bizottság ügyre (C-9/06 P) és De Bustamante Tello kontra Tanács ügyre (C-10/06 P) vonatkozó egyesített indítványa (EU:C:2007:324, 123–131. pont).

[16] 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet (C-7/06 P, EU:C:2007:724, 42. pont); 2007. november 29-i Herrero Romeu kontra Bizottság ítélet (C-8/06 P, EU:C:2007:725, 36. pont); 2007. november 29-i Salazar Brier kontra Bizottság ítélet (C-9/06 P, EU:C:2007:726, 40. pont); Bot főtanácsnok Salvador García kontra Bizottság ügyre (C-7/06 P), Herrero Romeu kontra Bizottság ügyre (C-8/06 P), Salazar Brier kontra Bizottság ügyre (C-9/06 P) és De Bustamante Tello kontra Tanács ügyre (C-10/06 P) vonatkozó egyesített indítványa (EU:C:2007:324, 136. pont).

67. Amint azt a fenti 48. pontban kifejtettem, a külföldi munkavégzési támogatás nyújtásának célja azon különös költségek és hátrányok ellentételezése, amelyek abból származnak, hogy az alkalmazottak az uniós intézménynél történő munkába lépésük miatt kötelesek egy új környezetbe beilleszkedni. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének második mondatában foglalt semlegesítési szabály azt az értékelést tartalmazza, „hogy ugyanilyen külföldi munkavégzés történik azon [alkalmazott] esetén is, aki – bár a szolgálatba lépése időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban rendelkezett ugyan lakóhellyel, illetve főfoglalkozásként folytatott tevékenységet az alkalmazási hely szerinti állam európai területén – egy másik állam […] részére végzett tevékenységet”.[17] Ennek hátterében az az előfeltevés áll, hogy e munkavégzés megvalósításának következményeként fennmarad az érintett személy konkrét kötődése e másik állammal. Ez a kötődés egyúttal az említett személy alkalmazási hely szerinti állammal való tartós kapcsolata kialakulásának, ezáltal pedig az alkalmazási hely szerinti állam társadalmába való megfelelő beilleszkedésének akadályát is jelenti.[18] Másként fogalmazva, ilyen helyzetben az alkalmazottnak az alkalmazási hely szerinti államban fennálló folyamatos „kívülállóságát” feltételezik, ami igazolja az újonnan érkező alkalmazottakkal egyenlő kezelését és a külföldi munkavégzési támogatás folyósítására való jogosultságának fennmaradását.

68. Hogyan igazolható ez az előfeltevés a vonatkozó szabályok céljai és rendszere alapján?

69. Igazoló okként először is az jöhet szóba, hogy a tevékenységnek egy másik állam részére történő külföldi folytatása rendszerint csak időszakos jellegű, és az érintett személynek így nem áll érdekében tartós kapcsolat létesítése ezen alkalmazási hely szerinti állammal. Másodszor, az a különleges munkahelyi környezet, amelyben a másik állam részére tevékenységet végző érintett személy az alkalmazási hely szerinti államban dolgozik, megnehezítheti az ezen államba való társadalmi beilleszkedést. Harmadszor, a semlegesítési szabály annak a követelménynek felel meg, hogy fenntartsák az uniós intézmények felvételi képességét, és megőrizzék azok vonzerejét az alkalmazási hely szerinti államtól eltérő országok állampolgárainak körében is, még ha e személyek már végeztek is tevékenységet időszakos jelleggel az alkalmazási hely szerinti államban.[19]

70. Amint azt azonban Mengozzi főtanácsnok már megállapította, ezek az igazolási kísérletek önmagukban elégtelennek tűnnek, mivel nem adnak magyarázatot arra a kedvezőbb bánásmódra, amelyben azon érintett személyek, akik más államok vagy nemzetközi szervezetek részére végeznek külföldön tevékenységet, és így részesülnek a semlegesítési szabály nyújtotta előnyökből, azon érintett személyekkel szemben részesülnek, akik más szervezetek részére végeznek tevékenységet, és így nem részesülnek a semlegesítési szabály nyújtotta előnyökből.[20]

[17] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 37. pont); 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet (C-7/06 P, EU:C:2007:724, 45. pont); 2007. november 29-i Herrero Romeu kontra Bizottság ítélet (C-8/06 P, EU:C:2007:725, 39. pont); 2007. november 29-i Salazar Brier kontra Bizottság ítélet (C-9/06 P, EU:C:2007:726, 43. pont); 2007. november 29-i De Bustamante Tello kontra Tanács ítélet (C-10/06 P, EU:C:2007:727, 35. pont); 2008. január 24-i Adam kontra Bizottság ítélet (C-211/06 P, EU:C:2008:34, 40. pont).

[18] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 38. pont); 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet (C-7/06 P, EU:C:2007:724, 46. pont); 2007. november 29-i Herrero Romeu kontra Bizottság ítélet (C-8/06 P, EU:C:2007:725, 40. pont); 2007. november 29-i Salazar Brier kontra Bizottság ítélet (C-9/06 P, EU:C:2007:726, 44. pont); 2007. november 29-i De Bustamante Tello kontra Tanács ítélet (C-10/06 P, EU:C:2007:727, 36. pont); 2008. január 24-i Adam kontra Bizottság ítélet (C-211/06 P, EU:C:2008:34, 41. pont).

[19] E megfontolásokkal kapcsolatban lásd már: Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Hosman-Chevalier ügyre vonatkozó indítványa (C-424/05 P, EU:C:2007:169, 54–56. pont).

[20] Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Hosman-Chevalier ügyre vonatkozó indítványa (C-424/05 P, EU:C:2007:169, 57. pont).

71. E különbségtétel magyarázatára szolgáló másik megközelítés az lenne, hogy a semlegesítési szabályt más államok vagy nemzetközi szervezetek javára biztosított kiváltságnak tekintjük, amely olyan személyek javára szolgáló külön szabályozásban nyilvánul meg, akik szervezeteik részére tevékenységet végeztek, és amely arra irányul, hogy megkönnyítse más államok és a nemzetközi szervezetek személyi állományának földrajzi mobilitását. [21]

72. Az ilyen értelmezés ellen szól azonban a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja, amelynek alkalmazási köre eltér az a) pontétól: míg az a) pont azt feltételezi, hogy az alkalmazott *nem* állampolgára az alkalmazási hely szerinti államnak, addig a b) pont a külföldi munkavégzési támogatás azon esetekben történő folyósítását szabályozza, amelyekben az alkalmazott az alkalmazási hely szerinti állam állampolgára. Ez utóbbi rendelkezés szerint az alkalmazottak csak kivételes esetekben részesülnek külföldi munkavégzési támogatásban, mégpedig akkor, ha a szolgálatba lépésük napjával záródó tízéves időtartam alatt lakóhelyük valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok ellátásától *eltérő okból* az alkalmazási hely szerinti államon kívül volt. Ez az eltérő ok tehát nem függhet össze valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok ellátásával.

73. Míg tehát a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazási körében előnyös az alkalmazott számára, hogy egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet szolgálatában állt, mert e rendelkezés főszabály szerint fenntartja a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultságát, addig a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazási körében a valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatok korábbi ellátása hátrányos számára, mert megfosztja e jogosultságtól. [22] Nem lehet tehát szó az egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenység általános előnyben részesítéséről.

74. Az a) és b) pont szabályozási rendszeréből az következik tehát, hogy az alkalmazási hely szerinti állam állampolgárságának megléte vagy hiánya csak azt határozza meg, hogy a szolgálatba lépést megelőző lakóhely, illetve főfoglalkozásként végzett tevékenység értékelése szempontjából és így a szolgálatba lépés időpontjában az alkalmazási hely szerinti államban fennálló „kívülállóság” kritériuma szempontjából melyik időszakot kell figyelembe venni. [23] Ugyanúgy, ahogyan az alkalmazási hely szerinti állam állampolgárságával nem rendelkező személy a referencia-időszak alatt lakóhely vagy főfoglalkozásként végzett tevékenység folytatása révén különleges kapcsolatot tud kialakítani ezzel az állammal, és ezért elveszítheti a (jogosultságot megalapozó) „kivülállóságát”, az állampolgár tízéves folyamatos távolléte miatt elveszítheti ezt az állampolgársággal való rendelkezés révén az államhoz fűződő különleges kapcsolatot, és ezért az alkalmazási hely szerinti államba való visszatérésekor megfelelhet a „kívülállóság” kritériumának. [24] Ez a tevékenység azonban, amely vagy létrehozza (a) pont), vagy megszünteti (b) pont) az alkalmazási hely szerinti államhoz fűződő különleges kapcsolatot, éppen

[21] Ebben az értelemben: Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Hosman-Chevalier ügyre vonatkozó indítványa (C-424/05 P, EU:C:2007:169, 57. pont).

[22] A jelen ügy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának alkalmazási körébe tartozik, mivel a fellebbező nem az alkalmazási helye szerinti állam (Belgium) állampolgára, hanem lengyel állampolgársággal rendelkezik. Mindazonáltal mivel a referencia-időszakban főfoglalkozásként végzett tevékenységét Belgiumban folytatta, nem jogosult a külföldi munkavégzési támogatásra, kivéve, ha egy másik állam (vagy egy nemzetközi szervezet) részére végzett tevékenységet. Az „egy másik állam részére végzett tevékenység” kifejezés tág értelmezése e körülmények között előnyös lenne számára. Ha azonban a jelen ügyben lengyelországi szolgálatba lépésről lenne szó, és a fellebbező legalább tíz évig Belgiumban folytatta volna főfoglalkozásként végzett tevékenységét, a fellebbező csak akkor részesülhetne külföldi munkavégzési támogatásban, ha nem valamely állam vagy nemzetközi szervezet szolgálatában végzett feladatokat látott el. Ebben a – jelen ügyben nem fennálló – helyzetben tehát hátrányos lenne számára az említett kifejezés tág értelmezése.

[23] Lásd ezzel kapcsolatban részletesen: a Brown kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványom (C-675/20 P, EU:C:2022:287, 36–42. és 50. pont).

[24] Lásd: a Brown kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványom (C-675/20 P, EU:C:2022:287, 40. és 41. pont).

nem lehet egy másik állam részére, illetve szolgálatában végzett tevékenység. A jogalkotó tehát abból indult ki, hogy egy másik állam részére, illetve szolgálatában végzett tevékenység nem keletkeztethet különleges kapcsolatot azzal az állammal, amelyben e tevékenységet végzik.

75. A személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt rendelkezéssel összefüggésben történő értelmezésből az következik tehát, hogy a jogalkotó csak azért részesítette előnyben az a) pontban az egy másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből eredő helyzetet, mert ezen esetekben jellemzően abból indult ki, hogy az érintett személy e másik államhoz vagy e nemzetközi szervezethez való konkrét kötődése megakadályozza az alkalmazási hely szerinti állam társadalmába való megfelelő beilleszkedését, és ezért „kívülálló" ebben az államban.

76. Ez az általánosítás a jogbiztonságot szolgálja, és megfelel annak a követelménynek, hogy a külföldi munkavégzési támogatás folyósítását objektív és könnyen alkalmazható kritériumok alapján kell vizsgálni.[25] Ezt az értékelést nem gyengítheti az a tény, hogy ez az általánosítás egyes esetekben azt eredményezheti, hogy az alkalmazottak nem részesülnek külföldi munkavégzési támogatásban annak ellenére, hogy helyzetük közel áll a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó esetekhez,[26] az alkalmazottak azonban az Európai Unió szolgálatába lépésüket megelőzően éppen egy másik államtól vagy egy nemzetközi szervezettől eltérő szervezet részére végeztek tevékenységet.[27]

b) Az e másik állam valamely szervezetén belül végzett tevékenység követelménye

77. E célokra tekintettel milyen követelményeket kell támasztani az egy másik állam részére végzett tevékenységgel szemben?

1) A Bíróság eddigi ítélkezési gyakorlata

78. Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítéletében a Bíróság megállapította, hogy az érintett alkalmazott alkalmazási helye szerinti államban a többi államot „nagykövetségek vagy diplomáciai képviseletek, illetve a nemzetközi szervezetek mellé akkreditált állandó képviseletek képviselik".[28]

79. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy az olyan személyt, aki ugyan nem az említett állam központi közigazgatásának alkalmazásában állt, de ezen állam állandó képviselete személyi állományának tagja volt, úgy kell tekinteni, hogy tevékenységét ezen állam részére végezte.[29] E tekintetben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy nincs jelentősége az e személy által az állandó képviseleten belül végzett egyedi és konkrét feladatkörnek.[30] Sokkal inkább alapvetően az adott személy kiváltságos jogállását vette alapul, amely lehetővé tette számára, hogy a diplomáciai kapcsolatokról szóló, 1961. április 18-i bécsi szerződés (kihirdette: az 1965. évi 22. tvr.) alapján

[25] Lásd: Mengozzi főtanácsnok Bizottság kontra Hosman-Chevalier ügyre vonatkozó indítványa (C-424/05 P, EU:C:2007:169, 90. pont); e megfontolással kapcsolatban a „főfoglalkozásként végzett tevékenység" kritériumának értelmezését illetően lásd már a fenti 53. pontot is.

[26] Lásd már: 1981. január 15-i Vutera kontra Bizottság ítélet (1322/79, EU:C:1981:6, 9. pont); az Elsőfokú Bíróság 2004. december 13-i E kontra Bizottság ítélete (T-251/02, EU:T:2004:357, 126. pont).

[27] Erre példa lehet egy magánvállalkozás alkalmazottjának e vállalkozás külföldi irodájába történő ideiglenes kiküldése. Így 2004. december 13-i E kontra Bizottság ítéletében (T-251/02, EU:T:2004:357) az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy egy olyan személy, aki egy angol ügyvédi iroda alkalmazottja volt Londonban, és akit ideiglenesen kiküldtek ezen ügyvédi iroda brüsszeli irodájába, nem részesül a semlegesítési szabály nyújtotta előnyökből.

[28] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 39. pont).

[29] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 42. pont).

[30] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 44. pont).

különböző kiváltságokat és mentességeket élvezzen, és amely ezért a Bíróság véleménye szerint az állammal fennálló konkrét kapcsolatának alapja volt.[31] A Bíróság megállapította továbbá, hogy nincs szükség közvetlen jogi kapcsolatra e személy és a szóban forgó állam között.[32]

80. Ez alapján a Bíróság a Salvador García kontra Bizottság ítéletében, a Herrero Romeu kontra Bizottság ítéletében, a Salazar Brier kontra Bizottság ítéletében és a De Bustamante Tello kontra Tanács ítéletében megállapította, hogy az „egy másik állam részére végzett tevékenység" kifejezés értelmezése során egyedüli releváns tényként azt kell figyelembe venni, hogy a tevékenységet az állandó képviselet keretében végezték-e.[33] E kijelentést azonban az eldöntött ügyek sajátosságainak fényében kell értelmezni, és az véleményem szerint nem értelmezhető túlságosan megszorítóan. A fenti 78. pontban ismertetett értelmezés szerint az említett kifejezésnek mindenképpen magában kell foglalnia a nagykövetségeken és diplomáciai képviseleteken végzett tevékenységeket is.

81. Minden egyes esetben szükséges-e azonban, hogy az érintett tevékenységet e másik állam részére egy másik államnak az alkalmazási hely szerinti államban található szervezetén – így különösen egy nagykövetségen, diplomáciai képviseleten vagy állandó képviseleten – belül végezzék?

2) Az „egy másik állam részére végzett tevékenység" kifejezés

82. Az „egy másik állam részére végzett tevékenység" kifejezés nem feltétlenül teszi szükségessé ezt. E tekintetben mindenesetre a német nyelvi változatban eltérés áll fenn a személyzeti szabályzat 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjához képest, amely – szűkebb értelemben – „in einer Dienststelle eines Staates" („egy állam valamely szervén belül") végzett tevékenységről beszél. Hasonló árnyalások más nyelvi változatokban is megtalálhatók. Így a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának francia változatában „services effectués pour un autre État" (egy másik tagállam szolgálata),[34] a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának francia változatában pedig „l'exercice de fonctions dans un service d'un État" (egy másik állam szolgálatában ellátott feladatok)[35] szerepel.

83. Vardakas kontra Bizottság ítéletében az Elsőfokú Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy az a) pontban választott kifejezést kiterjesztően, a b) pontban választott kifejezést pedig megszorítóan kell értelmezni.[36] Az ilyen eltérő értelmezés azonban nem tűnik szükségszerűnek számomra: amint azt ugyanis a fenti 72–75. pontban kifejtettem, mind az a) pont, mind a b) pont alapjául ugyanaz az elképzelés szolgál, mégpedig az, hogy egy másik állam részére végzett

[31] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 42. és 43. pont); lásd még az erre hivatkozó alábbi ítéleteket: 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet (C-7/06 P, EU:C:2007:724, 51. pont); 2007. november 29-i Herrero Romeu kontra Bizottság ítélet (C-8/06 P, EU:C:2007:725, 45. pont); 2007. november 29-i Salazar Brier kontra Bizottság ítélet (C-9/06 P, EU:C:2007:726, 49. pont); 2007. november 29-i De Bustamante Tello kontra Tanács ítélet (C-10/06 P, EU:C:2007:727, 41. pont).

[32] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 45. pont).

[33] 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet (C-7/06 P, EU:C:2007:724, 56. és 60. pont); 2007. november 29-i Herrero Romeu kontra Bizottság ítélet (C-8/06 P, EU:C:2007:725, 50. és 54. pont); 2007. november 29-i Salazar Brier kontra Bizottság ítélet (C-9/06 P, EU:C:2007:726, 54. és 58. pont); 2007. november 29-i De Bustamante Tello kontra Tanács ítélet (C-10/06 P, EU:C:2007:727, 46. és 50. pont).

[34] Ennek megfelelő megfogalmazások találhatók például az olasz nyelvi változatban („servizi effettuati per un altro Stato"), a spanyol nyelvi változatban („servicios prestados a otro Estado") és a portugál nyelvi változatban („serviços prestados a um outro Estado") is.

[35] Ennek megfelelő megfogalmazások találhatók például az olasz nyelvi változatban („esercizio di funzioni al servizio di uno Stato"), a spanyol nyelvi változatban („ejercicio de funciones al servicio de un Estado") és a portugál nyelvi változatban („exercício de funções num serviço de qualquer Estado") is.

[36] Az Elsőfokú Bíróság 1993. március 30-i Vardakas kontra Bizottság ítélete (T-4/92, EU:T:1993:29, 36. pont); lásd még: 2019. november 28-i Wywiał-Prząda kontra Bizottság ítélet (T-592/18, EU:T:2019:820, 35. pont).

tevékenység, illetve valamely (másik) állam szolgálatában végzett feladat esetén fennmarad az adott személy konkrét kötődése ezen állammal, amely megakadályozza az e tevékenység végzésének helye szerinti államba való megfelelő beilleszkedését. Ez az eltérő szöveg ellenére amellett szól, hogy az a) és b) pontban használt kifejezéseknek azonos tartalmat kell tulajdonítani.

84. Ezenfelül a más nyelvi változatokban tetten érhető eltérések kevésbé egyértelműek. Így például a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának angol változatában „work done for another State" (egy másik állam részére végzett munka), a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának angol változatában „duties in the service of a State" (egy másik állam szolgálatában ellátott feladatok), a holland változatban pedig „diensten, verricht voor een andere staat" (egy másik állam szolgálatában végzett munka) (a) pont) és „functie in dienst van een staat" (egy másik állam szolgálatában ellátott feladatok) (b) pont) szerepel.

3) A semlegesítési szabály értelme és célja

85. Véleményem szerint a semlegesítési szabály értelme azon követelmény mellett szól, hogy az adott személynek az alkalmazási hely szerinti államban közvetlenül a másik állam valamely szervezeténél kell alkalmazásban állnia. Amint azt a fenti 67. és azt követő pontokban kifejtettem, a semlegesítési szabály azt az objektív és egyszerű szempontokon alapuló előfeltevést foglalja magában, hogy az adott személynek fennmarad a másik államhoz való konkrét kötődése. A szükséges általánosító megközelítés alkalmazása esetén ez az előfeltevés csak akkor tűnik igazolhatónak, ha a tevékenységet közvetlenül a másik állam valamely szervezetén belül végzik, még ha nincs is szükség közvetlen jogi kapcsolatra az adott személy és az állam között.[37] Ha viszont a tevékenységet – még ha a másik állam megbízásából és javára is – valamely harmadik szervezeten belül vagy különböző szervezeteken belül végzik, gyengül az adott személy és az állam között fennálló kapcsolat.

86. Ettől eltérő megközelítés alkalmazása jelentősen megnehezítené a jogalkalmazást, és attól lehetne tartani, hogy jelentős jogbizonytalanságot okoz. Ha nem tekintenénk szükségesnek a másik állam alkalmazási hely szerinti államban található szervezetén belül végzett tevékenységet, nehéz lenne meghatározni, hogy mely esetekben áll fenn ténylegesen egy másik állam részére végzett tevékenység.

87. Az e másik állammal fennálló különös jogállás vagy munkaviszony nem lenne elegendő ebből a szempontból, mivel nem tűnik kizártnak, hogy egyes esetekben önálló vállalkozói tevékenység[38] vagy harmadik személynél fennálló munkaviszony útján is végezhető tevékenység egy másik állam részére. Egy ilyen megközelítés egyébiránt ellentmondana a Bíróság eddigi ítélkezési gyakorlatának, amely szerint kifejezetten nincs szükség közvetlen jogi kapcsolatra az érintett személy és a szóban forgó másik állam között.[39]

88. Az ilyen esetek ugyanígy nem lennének megbízhatóan meghatározhatók a konkrétan végzett tevékenységek alapján sem. E tevékenységek ez esetben szükséges tényleges értékelése ellentétes lenne az egyszerű jogalkalmazási kritériumok követelményével. Ezen túlmenően a végzett tevékenység sokkal kevésbé jelentős körülménynek tűnik számomra az alkalmazási hely szerinti

[37] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 45. pont).

[38] E tekintetben az Elsőfokú Bíróság egy ügyben megállapította, hogy a Bizottság részére önálló vállalkozóként végzett tanácsadói tevékenység a nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységre vonatkozó kivétel hatálya alá tartozik; lásd: 1995. december 14-i Diamantaras kontra Bizottság ítélet (T-72/94, EU:T:1995:212, 52. pont).

[39] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 45. pont).

államba való beilleszkedés szempontjából, mint más tényezők, például a munkakörnyezet vagy az adott személy jogállása és az adott esetben azzal járó előjogai és kiváltságai. Másként fogalmazva, úgy tűnik számomra, hogy a konkrétan végzett tevékenység, függetlenül annak tartalmától, önmagában nem alkalmas a másik államhoz való olyan kötődés előfeltevésének megalapozására, amely annyira konkrét, hogy megakadályozza az alkalmazási hely szerinti államba való beilleszkedést. E tekintetben a Bíróság már azt is megállapította, hogy nem bír jelentőséggel a szervezeten belül végzett konkrét feladatkör. [40]

4) Közbenső következtetés

89. Ebből azt a következtetést vonom le, hogy a semlegesítési szabály alkalmazhatóságának feltétele, hogy az alkalmazási hely szerinti államban végzett tevékenység végzésére e másik állam [41] valamely szervezetében került sor. A jelen esetben nem releváns, hogy a másik állam ezen alkalmazási hely szerinti államban található szervezetének feltétlenül nagykövetségnek, diplomáciai képviseletnek vagy állandó képviseletnek kell-e lennie, amit a Bíróság eddigi ítélkezési gyakorlata sugallni tűnik, és amit a Törvényszék is feltételezett a megtámadott ítélet 78–83. pontjában, vagy hogy más állami szervezetek, mint például külföldi katonai támaszpontok vagy egy másik állam által fenntartott külföldi iskolák is ilyen szervezetnek minősülhetnek-e. [42]

2. E feltétel alkalmazása a fellebbező helyzetére

90. Mindezek alapján a lengyel állam részére végzett tevékenységnek minősül-e a fellebbező által a referencia-időszakban végzett tevékenység?

91. A jelen ügyben megállapítást nyert, hogy brüsszeli tevékenységének ideje alatt a fellebbező továbbra is lengyel bírói jogállással rendelkezett. Amint az azonban a fent kifejtettekből kitűnik, a semlegesítési szabály alkalmazásának döntő szempontja nem az adott személy által konkrétan végzett tevékenység vagy az e másik államhoz fűződő konkrét jogviszonya, hanem az e másik államnak az alkalmazási hely szerinti államban található valamely szervezetébe való betagozódása.

92. A megtámadott ítélet 64., 66. és 73. pontjában szereplő megállapítások szerint a fellebbező nagyrészt az EJTN brüsszeli irodájában végezte tevékenységét a referencia-időszakban. A fellebbező ezenfelül az EJTN irányítóbizottságának ellenőrzése alatt állt, amely jogosult volt felfüggeszteni megbízatását és a közgyűlés számára javaslatot tenni annak megszüntetésére. E körülmények arra utalnak, hogy a fellebbező Belgiumban az EJTN egyik szervezetébe volt betagozódva. Amint az a megtámadott ítélet 3. és 82. pontjából kitűnik, az EJTN a belga jog szerint létrejött nemzetközi közhasznú egyesület, amelynek célja, hogy európai dimenzióval rendelkező továbbképzési programokat dolgozzon ki tagjai és a tagok államában működő bíróságok személyi állománya számára. Az EJTN tehát nem a lengyel állam szervezete.

[40] 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 44. pont).

[41] A jelen esetben nem releváns, hogy az állam politikai alrendszerei, így például a regionális kormányzatok, az autonóm közösségek és más helyi jogalanyok részére végzett tevékenység a semlegesítési szabály hatálya alá tartozik-e. A jelen esetben ezért nyitva maradhat a kérdés, hogy a Bíróság helyesen adott-e nemleges választ erre a kérdésre 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítéletében (C-7/06 P, EU:C:2007:724), Herrero Romeu kontra Bizottság ítéletében (C-8/06 P, EU:C:2007:725), Salazar Brier kontra Bizottság ítéletében (C-9/06 P, EU:C:2007:726) és De Bustamante Tello kontra Tanács ítéletében (C-10/06 P, EU:C:2007:727)

[42] Megfontolásra érdemes e tekintetben aszerint különbséget tenni, hogy az adott tevékenység bizonyos – például adott esetben a diplomáciai kapcsolatokról szóló, 1961. április 18-i bécsi szerződésből vagy egyéb nemzetközi megállapodásokból eredőkhöz hasonló – kiváltságokkal és mentességekkel jár-e. Legalábbis ezen esetekben ugyanis kellően releváns különbség áll fenn azon személyekhez képest, akiket egy – természetes vagy jogi – magánszemély ideiglenesen külföldre küld ki, és akik például egy fióktelepen dolgoznak ott. Ezenfelül az adott személyt megillető bizonyos kiváltságok és mentességek fennállásának kritériuma lehetővé tenné a semlegesítési szabály objektív és egyértelmű alkalmazását.

93. A fellebbező arra vonatkozó érve, hogy a Törvényszék azon értelmezése, amely szerint valamely tagállam állandó képviseletébe való betagozódásra van szükség, az igazságszolgáltatás valamennyi tagját kizárná a semlegesítési szabály nyújtotta előnyből, nem kérdőjelezi meg a jelen ügyben levont következtetést.

94. Először is, a jelen ügyben végső soron nyitva maradhat a kérdés, hogy szükség van-e egyáltalán egy nagykövetségbe, diplomáciai képviseletbe vagy állandó képviseletbe való betagozódásra, vagy elegendő-e az államnak az alkalmazási hely szerinti országban található valamely másik szervezetébe való betagozódás is.

95. Másodszor, nem tűnik kizártnak, hogy bírói függetlenségük ellenére a bíróságok tagjai is betagozódhatnak ilyen szervezetbe például kirendelés eredményeként. Ezt mutatja magának a fellebbezőnek az esete is, akinek bírói függetlenségét nem veszélyeztette az a körülmény, hogy az EJTN részére végzett – ettől elválasztandó – tevékenysége keretében az EJTN szervezetébe integrálódott, és az EJTN irányítóbizottságának ellenőrzése alatt állt.

96. Harmadszor pedig a semlegesítési szabály objektív és egyszerű szempontok alapján történő alkalmazásának követelménye lehetővé tenné a személyek bizonyos csoportjainak kizárását, ahogyan például a tisztán magánszektorban végzett tevékenység sem bír jelentőséggel. Amint azt ugyanis a fenti 67. és azt követő pontokban kifejtettem, a semlegesítési szabályt éppen nem kiváltságként kell értelmezni, hanem az csupán jellemzően a kérelmezőnek a másik államhoz való konkrét kötődését veszi alapul. Ha a fellebbező nem a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá, hanem e rendelkezés b) pontjának hatálya alá tartozna, akkor az – azonos módon értelmezendő – „valamely állam szolgálatában végzett feladatok” kifejezés tág értelmezése éppen hátrányos lenne számára. [43]

97. A fellebbező álláspontjától eltérően a Törvényszék akkor sem alkalmazta tévesen a jogot, amikor feltételezte, hogy az EJTN részére végzett munka az egyetlen releváns tényező, anélkül, hogy figyelembe vette volna a fellebbező bírói jogállását, valamint a közte és a lengyel állam között fennálló jogi kapcsolatot.

98. Ezért az is figyelmen kívül hagyható, hogy a fellebbező a referencia-időszakban továbbra is a lengyel állam alkalmazásában állt regionális bírósági bíróként, és közvetlenül a regionális bíróságtól kapta az illetményét.

3. Közbenső következtetés

99. A Törvényszék tehát téves jogalkalmazástól mentesen állapította meg, hogy az „egy másik állam részére végzett tevékenységgel” kapcsolatban a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének második mondatában előírt kivétel nem vonatkozik a fellebbező által az EJTN részére végzett munkára.

VI. Költségek

100. Az említett megfontolásokból az következik, hogy a fellebbezést el kell utasítani. Következésképpen a Bíróság az eljárási szabályzat 184. cikke (2) bekezdésének megfelelően határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a

[43] Lásd ezzel kapcsolatban a 71–73. pontban kifejtetteket.

184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ennélfogva a fellebbezőt a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

VII. Végkövetkeztetés

101. Összefoglalva azt javaslom, hogy a Bíróság a következő döntést hozza:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a fellebbezőt kötelezi a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.